

[Svend E. Johansen.]

samme Standpunkt i denne Sag, selv om jeg erkender, at der er uansvarlige Fædre, der søger at unddrage sig deres Forpligtelser, men, som sagt, det kan dog ikke medføre, at Arbejdsgivere skulde have nogen Andel i eller Medansvar for denne Handling.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel vil jeg gerne sige, at jeg, saa vidt jeg ved — og jeg har forespurgt forskellige ærede Medlemmer nede i Salen —, ikke har sagt „de for Tiden gældende Naturlove“, men derimod „de gældende Naturlove“, hvilket forandrer Meningen i høj Grad, men da denne lille Forvanskning altsaa har medført, at det ærede Medlem fik Lejlighed til visse railerende Replikker, er det ham vel undt, og jeg skal ikke en anden Gang have noget imod, at det ærede Medlem tilpasser Udtalelserne saaledes, at han kan faa Anledning til morsomme Bemærkninger, tværtimod, det kan altid være rart at faa lidt, der liver op.

Med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Pürschels venlige Anvisning til mig om at læse første Behandling, inden jeg taler ved anden Behandling, takker jeg ogsaa for den, jeg er altid glad derved; skulde jeg have Brug for Raad og Vejledning, skal jeg opsøge det ærede Medlem og høste Nytte af hans Erfaring.

Det ærede Medlem derimod omtalte det foreliggende Lovforslag som et Lovforslag, der vil undergrave Ægteskabet, og antydede, at naar vi gaar ind for Lovforslaget med den Begrundelse, jeg har givet — nemlig for at sikre Børnene, uanset om de er født inden for eller uden for Ægteskab, en Ligestilling —, betød en saadan Opfattelse et Forsøg paa Ægteskabets Ødelæggelse. Dette er ganske forkert. Det er tværtimod de uansvarlige Fædre, vi vil have fat i, og de uansvarlige Fædre inden for alle Samfundslag. Man skal vide, ogsaa i konservative Kredse, at man paatager sig et Ansvar, naar man sætter et Barn i Verden, uanset om dette Barn fødes inden for eller uden for Ægteskab. Selvfølgelig rammer Reglerne om Barnets Ret til Faderens Navn og til Arveret efter Faderen haardere i de højere Kredse end i de lavere, men det skal det ogsaa. Netop gennem dette Lovkompleks skal Ansvaret lægges fast og Risikoen trækkes op for, at man har Ansvaret for sit Barn, enten det fødes inden for eller uden for Ægteskabet. Dette Ansvar maa man selvfølgelig tage, det er der Rimelighed i, det kan man ikke komme uden om, men at gøre det til, at det betyder Ødelæg-

gelse af Ægteskabet, kan vi i hvert Fald ikke acceptere. Det kan maaské føre til Ødelæggelse af enkelte Ægteskaber, hvor det senere opdages, at Ægtemanden har Forpligtelser uden for Ægteskabet, men det er hans Ansvar, og det kan man ikke tage Hensyn til i en Lovgivning, der skal sikre Barnet dets Retsstilling.

Alt i alt kan jeg slutte med at sige, at jeg stadig finder Inddrivelsesforslaget horribelt, navnlig naar man tager i Betragtning, at det offentlige lægger Besværlighederne ved Inkassationen over paa Trediemand. Jeg finder Lovkomplekset af en saadan Art, at vi gerne vil medvirke til dets Gennemførelse, saaledes at man sikrer Barnet dets Retsstilling uanset Omstændighederne ved dets Fødsel, om det er født inden for eller uden for Ægteskab.

Pürschel: Over for den ærede Ordfører (Fr. Dalgaard) maa jeg fastholde, at der principielt er en meget betydelig Forskel paa det, der sker ved, at man udstrækker Bidragspligten over for uden for Ægteskab fødte Børn til efter det 18de Aar, og det, der er sket tidligere. Udgangspunktet er, at Underholdspligten over for Børn født i Ægteskab er aarhundredgammel, og det er ogsaa snart 200 Aar siden, man begyndte at anerkende Bidragspligten over for et uægte Barn; men efterhaanden som der sker en Udvikling, efterhaanden som det bliver lettere for Faderen til det uægte Barn at forsvinde, faar man Blikket for, at det er nødvendigt at skaffe visse Inddrivelsesmidler, og derved kommer man paa et vist Punkt af Udviklingen lidt foran det, man gør i Ægteskabet, ganske simpelt fordi Trangen inden for Ægteskabet til denne særlige Inddrivelsesform som allerede bestaaende Pligt først viser sig meget senere, nemlig efterhaanden som den moderne Aands opløsende Forhold over for Ægteskaberne gør sig gældende. Det er noget ganske andet, man gør dér, der sætter man det uægte Barn paa visse Punkter op i Nærheden af det ægte Barn, men her stiller man det bedre, Samfundet stiller det juridisk set bedre, knytter en stærkere Retsvirkning til den løse Forbindelse end til Ægteskabet, og det kommer man ikke uden om ved at betegne det som en formel Betragtning.

Det har min fulde Sympati, at man stræber efter at give Børn uden for Ægteskab en saa god Retsstilling som muligt; men man maa intet Øjeblik glemme, at hvis man ved Lovgivningen, saaledes som man gør det for Tiden, i stedse højere Grad forøger Byrderne for Ægteskabet — det gør